

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Hamar és Társa Ügyvédi Iroda által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek - a Dr. Horváth Anna ügyvéd által képviselt I.rendű alperes neve (I.r. alperes címe) I.r., Mártiné Donátné született alperes leánykori neve (II.r. alperes címe) II.r. alperes ellen vállalkozói díj megfizetése iránt indított perében a 2010. december 9. napján kelt Fővárosi Bíróság 18.P.24.117/2008/37. sorszámú ítélete ellen, az alperesek által 38. sorszám alatt előterjesztett fellebbezése folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének és kiegészítő ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, megfellebbezett részét részben megváltoztatja, és az I. és II.r. alperes egyetemleges marasztalásának összegét 6.106.046 (azaz hatmillió-százhatvan-negyvenhat) Ft-ra és kamataira leszállítja, a felperes viszontkeresetben való marasztalását mellőzi. Az elsőfokú ítéletnek és kiegészítő ítéletnek a perköltségre vonatkozó rendelkezéseit mellőzi, és az abban foglaltak helyett úgy rendelkezik, hogy az elsőfokú eljárásban felmerült költségeiket a peres felek maguk viselik.

A felperes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt 724.700 (azaz hétszázhuszonnégyezer-hétszáz) Ft kereseti illetékből 362.350 (azaz háromszázhatvankettőezer-háromszázötven) Ft-ot a felperes, 362.350 (azaz háromszázhatvankettőezer-háromszázötven) Ft-ot az I. és a II. r. alperes egyetemlegesen köteles az államnak külön felhívásra megfizetni.

Kötelezi a bíróság a felperest, hogy fellebbezési eljárási rész költség fejében fizessen az I. és a II. r. alpereseknek együttesen 100.000 (azaz százezer) Ft + Áfa ügyvédi munkadíjat.

Az I. és a II. r. alperesek illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt 724.700 (azaz hétszázhuszonnégyezer-hétszáz) Ft fellebbezési illetékből 362.350 (azaz háromszázhatvankettőezer-háromszázötven) Ft-ot a felperes, 362.350 (azaz háromszázhatvankettőezer-háromszázötven) Ft-ot az I. és a II. r. alperes egyetemlegesen köteles az államnak külön felhívásra megfizetni.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletében és kiegészítő ítéletében az alpereseket egyetemlegesen kötelezte a felperes javára 12.078.445 Ft és ennek 2007. április 9. napjától járó késedelmi kamatai megfizetésére, valamint egyenként 560.000 Ft, majd további 175.000 Ft perköltség megfizetésére. Ugyanakkor a felperest is kötelezte arra az elsőfokú bíróság, hogy fizessen meg az alpereseknek, mint egyetemleges jogosultaknak 2.872.399 Ft-ot, és ennek 2007. november 28. napjától járó késedelmi kamatait, valamint 223.550 Ft perköltséget. Kötelezte az alpereseket továbbá, hogy fejenként 724.700 Ft illetéket fizessenek meg az állam külön felhívására.

Az elsőfokú bíróság ítéletének tényállásában megállapította, hogy a peres felek között 2005. október 10. napján írásbeli szerződés jött létre, amelyben az alperesek megrendelték a perbeli társasház tetőterében kialakítandó lakás kivitelezési munkálatait a felperestől, a szerződés szerint az előzetesen átadott kiviteli tervek és a csatolt költségvetés alapján. E szerződés azonban nem ment teljesedésbe, mivel a kiviteli terveket időközben módosították, ezért az alperesek több vállalkozót is felhívtak, hogy a módosított tervekre adjanak árajánlatot. Az árajánlatok közül B. P. javaslata alapján alperesek a felperes 2006. június 6-án kelt árajánlatát fogadták el úgy, hogy az áralku eredményeként a vállalási árat 90.000.000 Ft-ban állapították meg. A peres felek megállapodtak abban is, hogy a felperes köteles részletes pénzügyi ütemtervet készíteni, melyben meghatározza az egyes szakaszok konkrét munkálatait és azok ellenértékét.

2006. augusztus 5. napjától a felperes a kiviteli munkálatokat megkezdte, majd 2006. november 20. napján készítette el a pénzügyi műszaki ütemtervet, amelyet azonban az alperesek nem fogadtak el. A pénzügyi műszaki ütemterv körében a felek között vita alakult ki, több ízben megpróbáltak egyeztetni, azonban az alperesek a felperes által készített pénzügyi ütemtervet nem fogadták el, a felperes ugyanakkor az alperesek által módosított pénzügyi ütemtervet nem fogadta el, így megegyezés ebben a körben a felek között nem jött létre. Ennek eredményeként a felperes a munkaterületről 2007. március 13. napján levonult.

Felperes az általa elvégzett munkálatokról költségvetést készített és 12.078.445 Ft-ról számlát állított ki, amelyet az alpereseknek megküldött, az alperesek azonban a számlát nem egyenlítették ki. A felperes által igényelt vállalkozói díjat összezszerűségében is vitatták, mert álláspontjuk szerint abban a felperes olyan költségeket kívánt velük szemben érvényesíteni, amelyek a felperes időhúzó magatartásából erednek.

Ezt követően 2007. április 5. napján az alperesek más vállalkozótól rendelték meg a perbeli ingatlanon a tetőtér beépítését, és a benne kialakítandó lakás kivitelezésének munkálatait. A tetőtér kialakítása során a felperes által elkészített aljzatbeton felbontása és újraépítése vált szükségessé, mivel a felperes azt nem

megfelelően készítette el, ennek költségét a munkák folytatását végző vállalkozó 2.872.399 Ft összegben számlázta le az alperesek részére, mely összeget az alperesek 2007. november 28-án ki is fizettek.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét alaposnak találta, ugyanakkor alaposnak találta az alperesek viszontkeresetét is.

Az elsőfokú bíróság az alperesi védekezéssel szemben azt állapította meg, hogy a felek között a felperes által készített 2006. június 6-án kelt 342/2006. számú árajánlat alapján létrejött az árajánlatnak megfelelő tartalommal az építési szerződés. E körben az elsőfokú bíróság az alperesi védekezéssel kapcsolatban utalt arra, hogy a perbeli időben hatályos jogszabályok szerint, de a jelenleg hatályos jogszabályok alapján sem kötelező az építési szerződés írásba foglalása, így nem volt akadálya, hogy az építési szerződés szóban jöjjön létre, vagy a felek a szerződési akaratukat ráutaló magatartással jutassák kifejezésre. Így önmagában az a körülmény, hogy a munka egyes fázisairól, valamint annak ütemezéséről és fizetéséről a felek nem állapodtak meg, nem jelenti azt, hogy a peres felek között érvényes szerződés nem jött létre. A szerződés létrejöttéhez ugyanis a feleknek a Ptk.205.§ (2) bekezdése alapján a lényeges, valamint bármelyikük által lényegesnek minősített kérdésekben való megállapodása szükséges. Építési szerződés esetén ilyen lényeges elem a díjban történő megállapodás, illetve a szolgáltatás tárgyának mennyiség és minőség szerinti meghatározása. A lefolytatott bizonyítási eljárás adatai alapján az tényként volt megállapítható, hogy a felek között 2005. október 10. napján írásba foglalt szerződés alapján teljesítés a felek részéről nem történt, mivel a kiviteli tervek módosultak, ezért az alperesek új ajánlatot szereztek be vállalkozóktól, így a felperestől is.

A felek személyes meghallgatása alapján egyező előadást tettek arról, hogy a módosított tervekre a felperes részéről is árajánlat készült, amelyből áralku eredményeként 90.000.000 Ft-os vállalkozói díjban állapodtak meg, akként, hogy a költségvetésben szereplő egyes tételek díj- és költségvonzatát arányosan csökkentették. A peres felek közötti levelezés adatai alapján pedig megállapította az elsőfokú bíróság azt is, hogy a felek egyeztetése a szerződéskötés körében a felperes által készített 2006. június 6-án kelt 342/2006. számú árajánlat alapján történt, és ezért az elsőfokú bíróság álláspontja az volt, hogy az árajánlatnak megfelelő tartalommal az áralku eredményeként meghatározott vállalkozói díj mellett, a felek között létrejött az építési szerződés.

A perben kihallgatott tanúk vallomásai alapján az elsőfokú bíróság csupán azt tudta megállapítani, hogy az alperesek szándéka olyan vállalkozó kiválasztására irányult a kivitelezési munkák elvégzésére, amely szerint a vállalkozó 30.000.000 Ft összegig megelőlegezi a megrendelő felé a munkát, továbbá egy ütemterv elkészítése is a vállalkozó feladata volt, amit a kivitelezés során figyelemmel lehet kísérni és a kivitelezőtől az abban foglaltak teljesítését számon lehet kérni. A tanúk vallomása alapján azonban az nem volt megállapítható a felperesi ajánlat elfogadásával e feltétel a felek között létrejött szerződés részét képezte volna,

ennek hiányában pedig az elsőfokú bíróság álláspontja az volt, hogy a vállalkozói díj eltérő megállapodás hiányában a Ptk.397.§ (1) bekezdése alapján a teljesítéskor lett volna esedékes.

Ugyanakkor a felek rendezni kívánták a megvalósuló műszaki tartalomhoz képest, a felperes díjának esedékességét, a felperes feladatává tett pénzügyi, műszaki ütemterv elkészítésében. Erre nézve azonban a felek között megállapodás nem jött létre. Ezért az elsőfokú bíróság megállapítása szerint ráutaló magatartásával mindkét fél azt a szándékát juttatta kifejezésre, hogy a szerződést nem kívánja fenntartani. A felperes a munkaterületről levonult, az alperesek sem hívták fel a felperest a teljesítésre, hanem más vállalkozótól rendelték meg a munkát. Ezért a felek ezzel a magatartásukkal a szerződésüket közös akarattal megszüntették, és közöttük a Ptk.319.§ (1) és (2) bekezdése alapján elszámolásnak volt helye.

Az elsőfokú bíróság részben az alperesek elismerő nyilatkozata alapján, mivel az alperesek a munkák egy részét vitássá nem tették, csupán annak indokoltságát kérdőjelezték meg, továbbá a kirendelt szakértő véleménye, valamint K. A. tanú vallomása, illetőleg az építési napló adatai alapján azt állapította meg, hogy a felperes az általa 2007. márciusában készített költségvetésben feltüntetett munkákat elvégezte. Ezek ellenértéke a felperes 2006. június 6-i árajánlatában foglalt árakon volt elszámolható, így a felperes keresete e körben megalapozott volt és a keresetében megjelölt teljes díjra igényt tarthat.

A felperes által érvényesített vállalkozói díj azonban magában foglalta az aljzatbeton elkészítésének költségét is, amely azonban hibás volt. Az alperesek hibás teljesítés miatt kijavítási költségre vonatkozó igényüket árleszállításként érvényesítették a felperes keresetével szemben. A hibás teljesítés tényét az elsőfokú bíróság K. A., a felperes építésvezetőjének tanúvallomása alapján, valamint az új kivitelező helyszíni vizsgálata, valamint a kirendelt igazságügyi szakértő véleménye alapján megállapította, és a szakértői vélemény alapján elfogadta az új kivitelező által készített árajánlat és költségvetés szerint a hibák kijavítási költségét. Mivel ezen kijavítási költséget az alperesek igazoltan megfizettek, ezért az elsőfokú bíróság megállapítása az volt, hogy ennek megtérítésére az alperesek alappal tarthattak igényt. Ezért az elsőfokú bíróság a felperest ezen kijavítási költség megfizetésére kötelezte. A késedelmi kamatról az elsőfokú bíróság a Ptk.301.§ (1) bekezdése alapján, míg a perköltségről pedig a Pp.78.§ (1) bekezdése alapján rendelkezett, figyelemmel arra, hogy a felperes a keresete körében, míg az alperesek a viszontkeresetük körében teljes egészében pernyertesek lettek.

Az ítélet ellen az alperesek éltek fellebbezéssel.

Fellebbezésükben az elsőfokú bíróság ítéletének a megváltoztatását és a felperesi kereset elutasítását és költségekben történő marasztalását kérték.

Fellebbezésükben az elsőfokú eljárásban előadott védekezésüket tartották fenn, s változatlanul állították, hogy a vállalkozási szerződés elválaszthatatlan részét

képező költségvetésben és műszaki ütemtervben a felperessel nem tudtak megállapodni, ezt a perben tanukkal igazolták, és erre tekintettel álláspontjuk az volt, hogy a felek között a szerződés érvényesen nem jött létre. A felperes a munkát megkezdte anélkül, hogy a lényeges tartalmi elemekben megállapodtak volna. Sérelmezték, hogy az elsőfokú bíróság e körben az alperesek következetes előadását, valamint a tanúk vallomását figyelmen kívül hagyta, és alperesi állásponttal szemben azt állapította meg, hogy a felek között az építési szerződés létrejött. Ugyanakkor részben ellentmondásos is volt az elsőfokú bíróság megállapítása akkor, amikor az építési szerződés létrejöttének megállapítása mellett, kifejtett álláspontja az volt, hogy a felek között a teljesítésre vonatkozóan megállapodás nem jött létre, ezért eltérő megállapodás hiányában a Ptk.397.§ (1) bekezdése alapján a teljesítéskor lett volna a felperes díja esedékes. Alperesi álláspont az, hogy az elsőfokú bíróság nem következetesen alkalmazta a Ptk. szabályait, amikor figyelmen kívül hagyta az építési szerződés létrejöttének megállapítása mellett azt, hogy a felek a teljesítés idejében a szolgáltatás oszthatóságában megállapodni nem tudtak. Ugyanakkor tévesnek tartották az elsőfokú bíróság megállapítását abban a körben is, hogy az elsőfokú bíróság álláspontja az volt, hogy ráutaló magatartással a felek közös akarattal szüntették meg a közöttük létrejött szerződést. Ha és amennyiben az állapítható meg, hogy a felek között az építési szerződés létrejött, úgy annak megszűnésére és elszámolására is alapvetően az építési és vállalkozási szerződésre vonatkozó szabályokat kell alkalmazni, vagyis amennyiben a felek eltérően nem állapodnak meg, a szolgáltatás oszthatatlan a díj fizetése pedig csupán a teljesítéssel válik esedékessé. A vállalkozó pedig saját költségén köteles a munkát elvégezni biztosítva annak gazdaságos és gyors befejezését. Ha pedig a szerződés nem megy teljesedésbe akkor vizsgálni kell annak okait, hogy a szerződés kinek az érdekkörében felmerülő okból vált lehetetlenné. Önmagában az a körülmény, hogy az alperesek más vállalkozót bíztak meg a munka befejezésével, nem jelenti azt, hogy közös akarattal szüntették meg a szerződést, csupán az alperesek kárenyhítési kötelezettségüknek tettek eleget azzal, hogy a munkák folytatásával más vállalkozót bíztak meg, miután a felperessel folytatott tárgyalások eredményre nem vezettek. Álláspontjuk szerint a felperes a munkaterületről önként vonult le, amellyel az alpereseknek kárt okozott.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyására irányult.

Az alperes fellebbezése részben alapos.

Az elsőfokú bíróság a lefolytatott bizonyítási eljárás adatai alapján a tényállást helyesen állapította meg, jogi okfejtése azonban részben téves volt, ezért a felek között megejtett elszámolás és ennek folytán ítélete sem volt teljes egészében megalapozott.

Az elsőfokú bíróság a lefolytatott bizonyítási eljárás adatai alapján helytállóan állapította meg, hogy a peres felek között első ízben 2005. október 10. napján

írásbeli vállalkozási szerződés jött létre, a perbeli társasház tetőterében kialakítandó lakás kivitelezési munkálatai elvégzésére, 80.000.000 Ft + áfa vállalkozói díj kikötése mellett. Helytálló volt azon megállapítás is, hogy a peres felek között ezen szerződés teljesedésbe nem ment, mivel a kiviteli tervek módosításra kerültek. Ezt követően az alperesek a módosított kiviteli tervekre vonatkozóan több árajánlatot szereztek be, mely árajánlatok közül az alperesek B. P. javaslata alapján a felperes 2006. június 6-án kelt 11/F/15-ei árajánlatát fogadták el akként, hogy az abban meghatározott 102.847.396 Ft-os vállalkozói díjat 90.000.000 Ft összegre lealkudták. Ennek alapján pedig helytálló volt az elsőfokú bíróság álláspontja, hogy a peres felek között a módosított kiviteli tervek alapján érvényes szóbeli vállalkozási (építési) szerződés jött létre, a felperes által 2006. június 6. napján kelt árajánlat alapján, annak megfelelő tartalommal és az áralku eredményeként meghatározott 90.000.000 Ft-os díj kikötése mellett.

A másodfokú bíróság sem fogadta el azon alperesi álláspontot, hogy a felek megállapodásának része volt azt is, hogy a vállalkozó 30.000.000 Ft vállalkozói díj erejéig a munkák költségeit előlegeznie kell. A perben kihallgatott tanúk (B.-N. J., H. L.) vallomása csak arra utalt, hogy az alperesek ajánlati felhívása ilyen kikötést tartalmazott, azonban e tanúk a peres felek megállapodásakor nem voltak jelen, a felperesnek pedig a felhívásra adott árajánlata már ezen költségek megelőlegezését nem tartalmazta, és az alperesek pedig azt bizonyítani nem tudták, hogy a felperesi árajánlat elfogadásakor ezen kikötést a szerződés részévé tették volna. Nem volt elfogadható az alperesek azon előadása, hogy nem a felperes által 11/F/15. alatt csatolt 2006. június 6-i keltezésű költségvetés alapján jött létre megállapodás közöttük, hanem az alperesek által a tárgyaláson felmutatott, ugyancsak 2006. június 6-i keltezésű árajánlat alapján. Az elsőfokú bíróság ezzel kapcsolatban helytállóan állapította meg, hogy a 7. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv szerint alperesek csak a tárgyaláson felmutatták, a felperes által vitássá tett árajánlatot, de azt felhívás ellenére nem csatolták. Ugyanakkor az alperesek maguk is a felperes által elkészített június 6-i keltezésű árajánlatra hivatkoztak, a felek között kialakult vita rendezését célzó, 2007. február 16-án kelt, alperesek által készített vállalkozási szerződéstervezet első oldalán.

Mindezen körülményeket mérlegelve az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a felek között ténylegesen a felperes által készített 2006. június 6-i keltezésű 342/2006. számú árajánlatba foglalt tartalommal építési szerződés jött létre az áralku eredményeként meghatározott 90.000.000 Ft-os vállalkozói díj mellett.

Nem volt elfogadható az alperesek azon álláspontja, hogy a felperes önkényesen kezdte el a munkát anélkül, hogy a lényeges tartalmi elemekben megállapodásra jutottak volna. A fentebb kifejtettek alapján a felek a szerződés lényeges tartalmában, annak tárgyában, annak díjában megállapodtak, ezért a felperes a szerződés alapján megkezdhetette a munkálatokat. Ugyanakkor a lefolytatott bizonyítás adataiból kétséget kizáróan megállapítható volt az is, hogy az alperesek a munka megkezdéséhez hozzájárultak, annak ellenére, hogy a pénzügyi műszaki

ütemtervet a felperes még nem készítette el. Alperesek által sem cáfolt felperesi előadás volt ugyanis az, hogy a kivitelezés a területfoglalási engedély birtokában elkezdhető volt. A területfoglalást pedig a megrendelő intézte. II.r. alperes személyes nyilatkozata volt a tárgyaláson az, hogy mivel a díjmentes közterület foglalás meghatározott határidőig volt engedélyezve, felperes javasolta, hogy minél előbb kezdjék el a munkát, az állványozást, és a tetőcserét minél előbb végezzék el, hogy nehegy belecsússzanak az őszbe. Ugyancsak II.r. alperes nyilatkozata volt az, hogy minél előbb rendelje meg a felperes az acélszerkezetet. Ebből a körülményből pedig egyértelműen megállapítható, hogy a felperes a munkákat az alperesek hozzájárulásával kezdte meg. Az a körülmény, hogy végül is a felperes által elkészített pénzügyi, műszaki ütemtervet az alperesek a későbbiekben nem fogadták el, csak annyit jelent, hogy ezen pénzügyi, műszaki ütemtervvel a már közöttük létrejött szerződés kiegészítésre nem került. Ennek hiánya azonban a peres felek között már létrejött szerződést nem érintette.

Minthogy a pénzügyi, műszaki ütemterv körében a szerződés megkötése és a munka megkezdése után a felek egymással ellentétes álláspontja miatt megállapodni nem tudtak a szerződő felek és így a további szolgáltatásukat kölcsönösen megtagadták, ezért a közöttük létrejött szerződés a Ptk.313.§, valamint a Ptk. 312.§ alapján lehetetlenült, amely lehetetlenülésért mindkét felet felelősség terheli.

A másodfokú bíróság ezen helyesbítéssel állapította meg azt, hogy a peres felek között a szerződés lehetetlenülés folytán megszűnt. A szerződés megszűnése esetén pedig a peres felek között a Ptk.319.§ (2) bekezdése alapján pedig elszámolásnak van helye.

A másodfokú bíróság pedig a peres felek közötti elszámolást az alábbiak szerint ejtette meg.

A másodfokú bíróság is elfogadta a szakértőnek azon megállapítását, hogy a felperes a számlába beépített és az általa elkészített 2007. márciusában készített költségvetésben feltüntetett munkákat elvégezte, amelynek ellenértéke 12.078.445 Ft volt. Az elsőfokú bíróság elfogadta és ítéletében megállapította, hogy a felperes az aljzatbeton munkálatokat hibásan végezte, amely hibák kijavítási költsége 2.872.399 Ft volt. Az elsőfokú bíróság ezen javítási költséget, mint az alpereseket ért kárt, az alperesek javára megítélt viszontkeresetként elszámolta. Ezen ítéleti rendelkezés ellen a felperes fellebbezéssel nem élt. A másodfokú bíróság azonban ezen költséggel a felperes javára elszámolható vállalkozói díjat csökkentve, azt állapította meg, hogy a felperes jogszerűen 9.206.046 Ft vállalkozói díjra tarthatna igényt. Ezen elszámolás szerint viszont az alperesek viszontkeresete már elszámolásra került, így arról a bíróságnak külön rendelkeznie nem kell, ezért az elsőfokú ítéletnek a viszontkeresetre vonatkozó rendelkezését mellőzte. Ezen vállalkozói díj azonban tartalmazza az állványozás és a felvonó felépítésének és helyszínen tartásának költségét is, 2.800.000 Ft valamint 3.400.000 Ft, mindösszesen 6.200.000 Ft összegben.

Figyelemmel arra, hogy a felperes által ténylegesen elvégzett és a javára elszámolható munkákhoz az állványozásra, illetőleg a gyorsfelvonó felépítésére még nem volt szükség, mindezen munkálatokat a felperes a további munkavégzés érdekében végezte el, ugyanakkor a pénzügyi, műszaki ütemterv körében a peres felek megállapodni - a fentebb már írtak szerint - nem tudtak, ezért a további munkák elvégzésére mindkét fél magatartása visszavezethető okból nem került sor, ezért ezen munkák költségét mindkét fél viselni tartozik fele-fele arányban. Erre tekintettel, az így felmerült 6.200.000 Ft költségből az alperesek viselni tartoznak 3.100.000 Ft-ot, ugyanakkor a felperes javára is csupán e címen 3.100.000 Ft költség számolható el. Ezen elszámolás megejtése mellett pedig a felperes javára, a 9.206.046 Ft-ból, levonva a felperesre eső 3.100.000 Ft-ot mindösszesen 6.106.046 Ft számolható el. Ezért a másodfokú bíróság a felperes marasztalását erre az összegre szállította le, és a felperesnek a visszontkeresetben történő marasztalását mellőzte.

Erre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp.253.§ (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta, és az alpereseket a rendelkező rész szerint marasztalta, és ezzel összefüggésben az elsőfokú bíróság perköltségre vonatkozó rendelkezését is mellőzte, és úgy rendelkezett, hogy az elsőfokú eljárásban felmerült költségeiket a peres felek maguk viselik.

A felperes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt kereseti illetéknek a megfizetésére is a peres felek fele-fele arányban kötelesek.

Minthogy az alperesek fellebbezése kisebb részben eredményre vezetett, ezért a Pp.81.§ (1) bekezdése alapján a másodfokú bíróság a felperest kötelezte az alperesek javára fellebbezési eljárási részköltség megfizetésére.

Ugyancsak a Pp.81.§ (1) bekezdése alapján - figyelemmel az Itv. 74.§ (3) bekezdésére, valamint a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13.§ (1) bekezdésére is, az alperesek illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt 724.700 Ft fellebbezési illetéket a peres felek ugyancsak fele-fele arányban kötelesek az állam külön felhívására megfizetni.

Budapest, 2011. október 19.

. Kovács László s.k.
a tanács elnöke

Ráczné dr. Gohér Angyalka s.k.
előadó bíró

. Pestovics Ilona s.k.
bíró

A kiadmány hiteléül:

tisztviselő